

Johannes' nattesyner

I kristendomsforfølgelsens år blev Johannes og de andre i hans kirke, fanget og forvist til øen Patmos i Middelhavet. Da soldaterne kom og hentede dem midt under en gudstjeneste, troede de, at de skulle henrettes. Men magten havde andre planer med dem. De blev ikke dræbt, men afskibet til den afsides ø Patmos for at arbejde i stenbruddet. Det var slid fra morgen til aften, også for den gamle, krumbøjede Johannes, og der var sorg, sult, savn, værkende lemmer og afstumpede fangevogtere.

Men på trods af alt fik de det alligevel til at blive til et liv. For når det blev aften, og mørket gjorde arbejdet umuligt, da krøb de sammen om bålet, hvor ilden oplyste deres støvede ansigter. Og så fortalte den gamle Johannes: "Salige er de afmægtige", sagde han. Og fortsatte:

"Selv om vi bliver behandlet dårligt, er vi uerstattelige og værdifulde, selv om vi er bedrøvede, så er der mere til os end sorg, selv om de taler til os som om vi var dumme, så er vi vise og kloge, selv om mørket omgiver os, så er der lys tilbage, også til os, selv om vore undertrykkere tror, de har magten, så er det magten, der har dem.

For salige er de afmægtige" Efter Johannes' tale, der var et ekko af Vorherres ord, lå den gode stilhed og varmede i mørket, og så fortsatte Johannes med endnu engang at fortælle om Guds by, som han havde set i et nattesyn. Om guldets der lå på gaden, om lyset i menneskers hjerte, om livets træ, der bar frugt tolv gange om året, og om den store hvide flok foran Guds himmelstol og om, hvordan alt ondt i mennesker og udenfor mennesker en dag vil blive tilintetgjort af Guds lys. De havde alle hørt det før, endda mange gange, men alligevel var det den samme varme, de mærkede i sig, hver eneste gang ordene blev sagt, og historien blev fortalt på ny. Det, Johannes sagde, blev virkeligt, mens han fortalte om det. Et kort øjeblik i hvert fald. Og de forstod, at alting allerede var, som han sagde, fordi han fortalte det. Alting var allerede anderledes, bare fordi den gamle Johannes havde fortalte, at det skulle blive det. Johannes og hans menighed i arbejdsfangelejren på Patmos kunne have delt andre fortællinger, når de samledes om aftenen; fortællinger om had og vrede, om forurettelse og hævn, historier om, hvad de ville bruge magten til, hvis de fik den. De kunne have fortalt hinanden andre fortællinger end håbets. Med de ord, de sagde, og de ord, de lyttede til, kunne de have åbnet andre rum i deres trælsomme tilværelse, end modets og håbets og troens rum.

Det kan man altid. Fortællinger åbner rum og kaster lys, fortællinger skaber lys eller mørke, håb eller trøstesløshed. De fortællinger, vi samler på og giver videre, farver vores liv, de præger og mærker vores tro, vort håb og vore drømme og den måde, vi ser verden på. Ligesom de farvede virkeligheden for Johannes' forviste menighed. Og Johannes valgte altså fortællingerne om håb, mod og tro for at vise, at det stadig fandtes.

Hvordan det gik med Johannes og de andre på Patmos, ved ingen. Det eneste, der er bevaret fra dengang, er historien om Johannes' fremmedartede drømmesyn. Om Guds by med guldets på gaden, om lyset i menneskers hjerte, om livets træ, der bærer frugt tolv gange om året, og om den store hvide flok foran Guds himmelstol og om, hvordan alt ondt i mennesker og udenfor mennesker en dag vil blive tilintetgjort af Guds lys.